

XXIV

При кацането на планетата Опи, въпреки светлината от мощните прожектори на техния летателен апарат, можаха да видят само съвсем мъничко. Всичко беше потънало в изключително гъста мъгла, а друго осветление нямаше.

Шена не скриваше изненадата си от затъмнения полигон за кацане.

– Изобщо никакво осветление нямат на това летище.

– Навън е тъмно като в рог! – Тилън въртеше глава с леко набръчкано чело. – Необичайно междупланетно летище, не ти ли се струва?

При излизането им в лицата ги блъсна силен порив на вятъра със ситни леденостудени капчици.

Че на междупланетно летище няма осветление, по всички правила беше необичайно.

– Фуу, каква мъгла! Ама то изобщо нямало летище! Тук има само каменна площадка и пясък – изненада-но констатира Гени и се наведе. – Мъх! Мокър! Вир вода е!

От тъмнината чуха повикване. Приглушен от порива на вятъра, креслив глас, веднага след поздрава, започна да обяснява:

– Пътят е безопасен! Не се бойте от нищо!

– Какво е пък сега това? – възкликна Шена. – Защо трябва да се говори за гарантирана сигурност?

Обаче в отговор чу само предупредителния звук при излитането на техния междупланетен летателен апарат и няколко мига по-късно можеха още само безсилно да наблюдават отдалечаването на светлините на прожек-

торите и бавното им изчезване в тъмнината и мъглата.

Гени автоматично повдигна ръка натам, където преди малко виждаше Тилън в светлината на прожекторите.

– Нищо не виждам!

– Очите ни трябва да привикнат на тъмнината. И аз също не виждам нищо – отвърна ѝ Тилън, по-скоро като обявяване къде се намира някой, в случая той, и в отговор, по-скоро в потвърждение на своите ни най-малко приятни предчувствия, чу негодуването на Шена от това междупланетно летище.

– Същинска свинщина! – изруга той.

– Хайде, насам, хайде, насам! – процепа тъмнината пронизителният креслив глас, който им се беше обади преди малко, че няма от какво да се боят. – Вземете си факла и хайде след мен! Намираме се на Планината на божия гняв, както с голямо страхопочитание я наричат местните.

– Е, ами да вървим! – каза Тилън.

Като се препъваха в камъните, добраха се до мъжа с кресливия глас, и в светлината на горящите факли съзряха едно клето мършаво същество с подгизнали дрипави дрехи, което с беззъба усмивка се покланяше на всеки поотделно, докато връчваше факлите.

– Ей така, вижте, се пали – обясняваше съществото, докато палеше факлите, тикайки ги в огъня.

Шена се наведе към Тилън:

– Не ми харесва. Всичко това вече е прекалено съмнително. Първо, странно междупланетно летище, сега пък тези праисторически факли.

– И на мен нищо не ми е прекалено разбираемо – по-скоро изруга, отколкото отвърна Тилън. – Не съм против особеностите, обаче как можеш да се върнеш

оттук?

След това се приближи до групичка туристи времевици от техния летателен апарат, за да се поинтересува за заминаванията и пристиганията на междупланетните летателни апарати.

Обаче времевикът, към когото се обърна, оценяващо го измери с поглед след неговия въпрос и с недоверие завъртя глава:

– *Чужденец! Хм. Който се запъти към тази планета, не бива да бърза. В противен случай е по-добре да я отбягва. Връщането е предвидено едва след няколко месеца.*

Тилън не можа да скрие неприятната си изненада при леко присмехулния намек на времевика, че някой им е вързал тенекия. Узнаването, което не беше ни най-малко приятно, проблесна в съзнанието му. Гадно се бяха насадили. Точно това беше станало. Някой наистина им беше вързал тенекия, поне така се виждаше, премина през съзнанието на Тилън, докато му се въртяха различни мисли, въпреки че не каза това на глас.

– Някак си необичайно междупланетно летище – Тилън продължи разговора.

– *Необичайно? Хм. Не знам, как да ви обясня. При тази вездесъща съвременна технология на всеки от нас му домъчнява за недокоснатата природа и староремския живот. Тук му е на разположение. Може да се усамоти тук. За тези планети е в сила забрана на внос на технически уреди. Който отива на тях, трябва да се подчини на това. Трябва да се пригодиши към тамошните обичаи. Дори нещо повече, въпреки тежките условия за оцеляване, не трябва да употребяваш съвременна техника, ако ще и да е толкова належащо. Животът протича на нивото на развитие на местните жи-*

тели, така както го живеят жителите на дадената планета. На когото не му харесва, нека не отива там.

– Обаче – поколеба се Тилън, – прекалено буквалното приемане на живота на примитивните народи може да има също и непредвидени последици.

Времевиът подигравателно се усмихна.

– *Рядко някой отива на планета като тази. Опасно е, все пак на някои хора им допада, както на някои катереното по отвесни скали.*

– Искате да кажете, че сега в определен смисъл се катерим по отвесна скала? – по-скоро гневно, отколкото уплашено възкликна Тилън.

– *При всички положения, добро сравнение. Наистина ми харесва. Тук не липсват рискове. Поне напоследък. Е, да, доколкото мога да съдя по усета си, няма да ви е трудно да се сработите с нас.*

– Не е в това проблемът, обичам да имам приключенски живот, обаче това е... – Тилън замълча по средата на изречението. На този времеви не можеше да му говори за своите основания да не приема неговото въодушевление. Очевидно Мишеловът им беше подхвърлил информация за условията на тази планета, така че нищо друго не им оставаше, освен да се приспособят към новите условия. Всичко насочваше към това. Въпреки че, разбира се, не могат да приемат това, също така няма и да се примирят с това просто ей така.

– Хайде, след мен! Пътят е безопасен, макар и малко стръмен.

Дребният мъж с окъсано и подгизнало наметало, с размахване на факлата привличаше внимание. Беше направо като смешен призрак. Заради окаяния си вид дори извикваше малко ужас. Поне Гени изпита неприятно чувство на антипатия при размяна на погледи, докато

той мина покрай нея. Оставяше впечатление на гладно и подгизнало псе с присаден поглед на хищник и лешояд едновременно.

– Уф! – побиха я тръпки по гърба, че затрепери и се приближи до Тилън: – Странен човечец, а?

Той покровителски я прегърна и започна да прехвърля в главата си мисли за това как възможно най-бързо да си заминат от тази планета, по-скоро как да офейкат от нея.

– Хайде, след мен! Хайде, след мен! – пронизително извика човечецът, докато предпазливо се спускаше по влажна скала.

Пътя, някаква планинска пътека, в мъглата и мрака, можеха по-скоро да налучкват, отколкото да видят, обаче, въпреки че не им причиняваше по-големи затруднения, след три часа спускане все пак малко си отпочинаха при достигане на по-полегат път, по който след това крачиха още два часа до висок каменен зид, почти изцяло потънал в мъгла и тъмнина. Не можеха да видят нито височината, нито дължината му.

– Хайде, след мен! Хайде, след мен!

Просякът водач се доближи до стената, почука с метална тояжка по камък в зида и мълчешком застана в тихо очакване. На повече от пет метра над него видяха светлини. След това каменната стена се отвори в таен вход, отвор голям, колкото да мине един мъж, през който се шумгнаха един след друг и поеха по тесен, няколкостотин метра дълъг коридор до голямо засводено помещение. Съдейки по влажните стени без прозорци, можеше да се заключи, че става дума за помещение в основите на някаква по-голяма сграда.

Придвижиха се до помещението с величествени каменни сводове и стълбище покрай стената. Блъсна ги

някаква смрад на гнило. Очевидно сградата беше много стара, обаче заради тъмнината не можеха да различат нищо повече, поне не в първия миг.

Мими спусна факлата си към една ниша в стената и след вик на уплаха възкликна:

– Мъртвец!

Тилън скочи напред, и самият той приближи факлата си и веднага след това я пъкна в съседната ниша:

– По дяволите! – изруга той. – Ами това е морга!

Малкият Рац предпазливо надникна в една от нишите и след това в следващата.

– И в тази също има доста мъртъвци! – обясни на глас пред все по-сгъстяващата се група туристи.

Тогава непосредствено под тавана се показа горяща факла в ръцете на необикновен човек с дълга коса, бяла брада, голямо триъгълно наметало и с бродирано със злато расо, което стигаше до пода. След дълбок поклон, с разперени ръце погледна нагоре:

– Бъдете хвалени, богове! – извика тържествено, бавно спусна ръце и отново се обърна към тях. – Здравейте, полубогове! Бъдете добре дошли в града, покорен на вашите бащи боговете! За нас е чест вашето посещение!

След това в традиционен обред, с разперени ръце и протяжен глас още веднъж благодари на небето и на тях.

Наведен към Тилън, Шена прошепна:

– Това ми харесва повече. На тяхното ниво на развитие, както ми се струва, вероятно за тях сме същински полубогове.

Мъжът с дългото расо, който трябва да беше един от тукашните свещеници, отново се обърна към тях

с тържествен поздрав:

– Вечна слава и нека се свети името на вашите братя, паднали за нашето спасение!

Шена беше изненадан още от частичното разбиране на думите на свещеника.

– Какво е пък сега това?

– Не знам – Тилън, като въртеше отрицателно глава, се оглеждаше наоколо из моргата. – Нещо не е наред, не!

– Аз не, няма да бъда сред падналите за тяхното спасение – отново възнегодува Шена. Обаче нищо повече не можеше да направи. Някой гадно ги беше прецакал. Поне всичко сочеше натам.

Свещеникът разпери ръце, този път не над главата си, а по-скоро само в знак на открито приятелство:

– Бъдете гости на нашият Велик духовник, преди вашето заминаване по пътя на възвишената мисия. Залите на нашия замък са винаги приготвени за синовете на боговете – каза той и с повдигната ръка ги покани да го последват.

Мими, все още под впечатлението от видения мъртвец, с неловко колебание въпросително погледна Шена.

– Това посрещане все повече ми харесва – окуражи я той. – За полубогове ни смятат. Не е зле. А онова за падналите за тяхното спасение, все пак, ще трябва да се провери.

– Разбира се. Извиква ми лоши предчувствия – потвърди Тилън. – Боя се, че онова сравнение между нас и любителите на катеренето по отвесни скали, което ми подхвърли времевикът на летището, не е без основание.

* * *

По витите стълби се изкачиха до голяма продълговата зала с богато отрупана маса. Различните видове ястия от печено месо, сосове, плодове и други вкусоти бяха грижливо пригответени и красиво подредени. Бяха изгладнели от дългия път, а след няколко чаши напитка, подобна на вино, им се развързаха езиците. Голяма врява настана в цялата зала.

– Погледни натам – Шена даде знак на Тилън. В слабо осветения ъгъл един мъж с черно расо седеше с някакво, подобно на котка, животно на коленете. Наведеният към него прислужник внимателно го слушаше, поне такова впечатление оставяше. Вероятно получи указания и след това се оттегли, а тайнствената фигура стана с котката в скута и се приближи до най-близката маса, като заговори времевика от тяхната група с някаква въздържана надменност.

– Значи, това е нашият домакин! – каза Тилън. Шена кимна в потвърждение. Някак си познат му беше този Велик духовник. Всичко показваше, че човекът с животното, подобно на котка, е именно той. Тилън и Шена забелязаха, как все повече се приближава към тях, докато разговаряше с времевниците. На няколко крачки встрани разговаря с още един от гостите, когато до него се приближи свещеникът, който ги придружи от онова помещение-морга. След дълбокия поклон пред Великия духовник, той с гордост съобщи задоволството на полубоговете за показаното гостоприемство.

А Великият духовник спокойно продължаваше да гали по гърба подобното на котка животно и надменно се усмихваше:

– Добро посрещане подготвихте, да. Вижда се, че полубоговете са доволни – каза той и с леко движение

на ръцете го поздрави за довиждане и с още по-надменен израз на лицето мина покрай него и се запъти към следващата група гости.

Тилън и Шена се спогледаха. И на тях не им убегна подигравателното високомерие при споменаването на «полубоговете». Още повече прикриха погледите си, с които го проследиха.

– Тук нещо не е наред, нали? – прошепна Шена.